

**МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ ТА ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ КЕРІВНИХ КАДРІВ КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ**

**Культурні та мистецькі студії XXI століття:
науково-практичне партнерство**

*Матеріали II Міжнародної науково-практичної конференції
Національної академії керівних кадрів
культури і мистецтв*

10 листопада 2021 року

Київ – 2021

УДК 7.01:008
К 90

Культурні та мистецькі студії ХХІ століття: науково-практичне партнерство: матеріали II Міжнар. наук.-практ. конф., 10 листопада 2021 р. М-во культ. та інформ. політики України; Нац. акад. кер. кадрів культ. і мистец. Київ: НАКККіМ, 2021. 164 с.

Збірник матеріалів присвячено теоретичним і практичним аспектам міжкультурного потенціалу соціокультурної послуги, висвітленню міжнародного та вітчизняного досвіду в царині культурної і креативної індустрії, особливостям управління в сфері культури і мистецтва. Крім того, змістовно окреслено питання інформаційної, бібліотечної та архівної справи в соціокультурних процесах сучасності. Практично цінними є матеріали, присвячені: сценічному та аудіовізуальному мистецтву; музичному мистецтву; дизайну і рекламі; хореографічній культурі сучасності; культурним і мистецьким практикам в умовах гібридних викликів.

Рекомендовано науковим співробітникам, працівникам бібліотек, викладачам і студентам закладів вищої освіти та широкому колу читачів.

Редакційна колегія:

Чернець В. Г., ректор Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв, доктор філософії, професор, заслужений працівник освіти України, лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки, академік Академії наук вищої освіти України, член Національної спілки журналістів України (*голова*)

Телячий Ю.В., перший проректор з науково-педагогічної роботи Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв, доктор історичних наук, професор

Степаненко Л.М., проректор з наукової роботи та міжнародних зв'язків Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв, доктор педагогічних наук, доцент

Денисюк Ж.З., завідувачка відділу наукової та редакційно-видавничої діяльності Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв, доктор культурології

*Рекомендовано до друку Вченою радою
Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв
(протокол № 5 від 30 листопада 2021 року)*

Позиція авторів може не збігатися із позицією редакційної колегії збірника
Автори несуть повну відповідальність за викладений матеріал

© Автори матеріалів, 2021
© НАКККіМ, 2021

крім сімейного і суспільного життя жінки значну увагу було приділено розвитку її особистості, творчості і самовдосконалення. Характеризуючи статті журналу в різні періоди, варто відзначити, що зміст їх вносив зміни в суспільній думці. Наприклад, у 1933 році у Лінлуні була опублікована стаття «Критерії сучасної жінки» [7], в якій перераховувалися ті умови, яким повинна відповідати сучасна панна: мати достатній рівень освіти, вміти дотримуватися норм етикету в спілкуванні з оточуючими, вміння вести домашнє господарство: управляти слугами і бути в змозі самостійно приготувати вечерю і зашити одяг, вміти красиво одягатися, володіти іноземною мовою і знати основні кроки бальних танців. А вже у 1936 році в журналі з'явилася стаття під назвою «Які жінки потрібні нашому часу» [8]. Ця стаття задала вже «нові стандарти сучасної жінки» (кит. 摩登女性): вміла, з власною думкою та роботяща. Дівчина, на думку автора статті, повинна була «мати міцне тіло і дух, нетривіальне мислення, чесно трудитися, а не розраховувати на власну привабливість, приділяти увагу суспільному життю, після заміжжя не зупинятися на шляху до прогресу». Нові можливості для саморозвитку та реалізації власного потенціалу, які отримали китайські жінки на початку ХХ століття, призвели до складання у суспільстві образу прогресивної, успішної та красивої жінки. Багато в чому така трансформація була пов'язана з комерціалізацією культури, поширенням в місті ідеології споживання та розвитку економіки. Статті, що публікувалися в цей період в журналах, показують, що в свідомості китайських жінок всього за десятиліття змінилися ціннісні орієнтири. Однак новий стиль життя вів не тільки до популяризації вивчення англійської мови і зростання самосвідомості жінок, але мав і негативний вплив: занепад моралі, психологічні конфлікти та соціальні протиріччя.

Література

1. Fun with Chinese Characters. *The Straits Times Collection* 1. Tan Huay Peng.
2. Суспільство і держава в Китаї. Т. XLIV, ч. 2. Редкол.: А.І. Кобзев та ін. Москва : ФД БУН «Інститут сходознавства Російської академії наук». 2014. 900 стор. (Вчені записки ІВ РАН. Відділ Китаю. Вип. 15. Редкол.: А.І. Кобзев та ін. С. 209–221).
3. Чжень Юнфу 郑永福, Лу Мей 吕美颐. 中国妇女通史, 民国卷 (Історія жінки Китаю, періоду Республіки), Ханьчжоу, 2010. С. 100.
4. 古代婚姻制度的流毒 (Згубний вплив стародавнього сімейного укладу). *Лінлунь*. 1936. № 45. С. 34, 35.
5. 新家庭与新妇女 (Нова сім'я і нова жінка). *Лінлунь*. 1937. № 2. С. 88, 89.
6. 不要把女儿关在家里 (Не можна замикає дочок дома). *Лінлунь*. 1936. № 4. С. 26, 27.
7. 摩登女子的条件 (Критерії сучасної жінки). *Лінлунь*. 1933. № 18. С. 82, 83.
8. 这个时代需要哪一种女性 (Які жінки потрібні нашому часу). *Лінлунь*. 1936. С. 23, 24.

Ковальова Валентина,

магістрантка Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв

КАТЕГОРІЯ ЧАСУ В ФІЛОСОФСЬКО-КУЛЬТУРОЛОГІЧНОМУ ВИМІРІ ПОСТМОДЕРНІЗМУ

Культура постмодерну активно досліджується філософами, культурологами, мистецтвознавцями, що обумовлює актуалізацію проблемних питань, які знаходять нові обґрунтування. Це стосується і розуміння часу, яке привертало увагу мислителів на всіх історичних етапах людського буття. Згадаємо циклічне сприйняття часу, що домінувало у народів стародавнього Сходу і в добу Античності, фіналістську концепцією руху світу (від його створення й до кінця), уявлення про злиття часу з вічністю в Середні віки. Аналіз цієї проблематики виявляє відмінності культурно-історичних періодів. У давні епохи, осмислюючи питання часу, люди орієнтувались на минуле, пізніше – на майбутнє. А на який час орієнтується сучасне суспільство? Як це впливає на культуру? Ці питання не втрачають своєї актуальності, у т.ч. й щодо виявлення специфіки культури постмодерної доби крізь призму концепту часу. Відтак, заявлена тема є перспективною щодо наукового вивчення та висвітлення особливостей розуміння часу в постмодерністській філософії та культурології. Наприкінці ХХ століття спостерігаємо міждисциплінарне заглиблення науки у дискурс соціогуманітарного знання, зокрема філософсько-культурологічного. За твердженням Л. Маркової, «занурення наукового знання в культуру, в структуру соціальних відносин» [2] є не тільки специфічною рисою сьогодення, але й основою постмодерністських ідей в науці, релігії, філософії, в

цілому.

У розумінні теоретиків «постмодерн – період європейської історії, що починається після завершення модерну та особливий умонастрій в культурі Заходу, який поширений у всіх сферах людської життєдіяльності, культурі, філософії, політиці, економіці тощо» [3, с. 5]. На нашу думку, у характеристиці доби постмодерну поняття часу постає як одне з ключових. Відомо, що проблема осмислення часу завжди викликала зацікавленість у вчених (Платон, Аристотель, Августин Аврелій, Р. Декарт, Б. Спіноза, А.Н. Бердяєв, Е. Гуссерль, М. Хайдеггер в книзі «Буття і час», Ж. Дельоз, Ж. Дерріда в роботі «Презентація часу», М. Фуко в «Археології знання», Борхес в книзі «Письмена Бога» та ін.). У їх дослідженнях час постає тією категорією, крізь призму якої розкривається світогляд людей різних епох, їхня свідомість та ритм життя. А, отже, розуміння часу є однією зі складових характеристики культури будь-якого історичного періоду, у т.ч. й постмодерного.

Одним із попередників філософії постмодернізму є М. Хайдеггер. У нього (як і у багатьох західних авторів) концепт часу розглядається у взаємозв'язку з поняттям деконструкції – руйнування часового континууму. Філософ вважає, що час є певною цілісністю, в якій майбутнє, сьогодення та минуле зливаються воєдино. Оскільки концепція М. Хайдеггера важлива для постмодернізму, наведемо основні тези з його книги «Буття і Час» (1927), де автор вказує, що саме категорії темпоральності, тимчасовості обумовлюють єдність людського буття [5].

У структурі тимчасовості М. Хайдеггер виділяє: «попереду-себе» (майбутнє), «вже-буття-в-світі» (минуле) і «буття-поряд» (теперішнє) як актуалізацію двох попередніх моментів. За допомоги цих категорій науковець доводить безпосередній зв'язок темпоральності (тимчасовості) та буття людини (історичного, тимчасового) [4]. Так, М. Хайдеггер виокремлює три модуси часу. Модус минулого виступає як «фактичність» чи «занедбаність». Модус сьогодення – як «приреченість до речей», як «підручність», як «буття-при». Модус майбутнього – як проєкт, що постійно на нас впливає. З огляду на це, на думку М. Хайдеггера, екзистенційний потік часу йде не від минулого до майбутнього, а навпаки – у зворотному напрямку як час «часу» з майбутнього. Залежно від того, який модус часу актуалізується на передньому плані (майбутнє, спрямованість до смерті або сьогодення), людське буття є справжнім або несправжнім.

Приміром, 1) «забігання-вперед» (як модус майбутнього) вперше у бутті до смерті розкриває буття людини як справжню екзистенцію. 2) «Вже-буття-в» (як «буття-в-світі») є модусом минулого. Але тут підкреслимо – не звичайного минулого (як такого минулого, що вже не наявне), а особливого минулого, яке різко відрізняється від повсякденного тлумачення значення цього слова. М. Хайдеггер принципово розрізняє «колишнє» і «минуле». Відтак, екзистенційне минуле – це не те, що залишилося позаду, в історії, чого вже нема. Термін «минуле» використовується автором для окреслення невласного розуміння часу або для опису сущого. 3) Одночасно з цим принциповим розрізненням повсякденного майбутнього і минулого та екзистенційного майбутнього та минулого, зазначає М. Хайдеггер, подібне розрізнення відсутнє для сьогодення. «Буття-при», «буття-при-внутрішньо-сущому» – є модусом сьогодення. При цьому М. Хайдеггер зауважує, що «часовий прояв не означає "зміни" екстатичних станів. Майбутнє не пізніше колишнього, а останнє не раніше сьогодення. Час виявляє себе як майбутнє, що перебуває в минулому і теперішньому» [5].

Наслідуючи філософування свого попередника М. Хайдеггера, французький філософ Ж. Дерріда – яскравий представник постмодернізму, в своїх розвідках «Голос і феномен» та «Презентація часу» стверджує, що минуле, теперішнє й майбутнє не послідовно змінюються, а одночасно зазнають взаємовпливу. Так, для попередніх епох наше сьогодення є лише однією з можливих варіацій майбутнього, які закладаються і визначаються, зазвичай, у минулому. Відтак, майбутнє постає ілюзією, мовою постмодернізму – симулякром, що створює відчуття хаосу. Сучасність перетворюється на минуле, тобто історію, яка має тенденцію до повторення. Відповідно, виникає ідея «вічного сьогодення», де минуле, теперішнє і майбутнє співіснують у єдиному часовому акті, а поступальний рух часу відсутній [6].

З одного боку, Ж. Дерріда спирається на безпосередню даність часу в сприйнятті, яку можна підтвердити чуттєво, та здійснює критику герменевтики та феноменології у своїх ранніх роботах («Голос і феномен» та ін.). З огляду на цю позицію Ж. Дерріда, лінійність часу «спочиває» на самототожності тілесної організації людини. Останнє є вихідним пунктом аналізу, оскільки він (логоцентризм) дозволяє співвідносити суб'єкта предмета зі своїм вербальним позначенням (фоноцентризм). З іншого боку, у своїй пізній творчості (зокрема, в роботі «Про граматологію») Ж. Дерріда проблематизує час як суб'єктивний досвід, оскільки він походить з фундаментальної невідповідності між чуттєвим досвідом та його знаковим відображенням (що ілюструється з прикладу концепції Ф. де Соссюра). Відсутність очевидного зв'язку між означальним і таким, що

обумовлює запізнення процедури означення в досвіді людини, дозволяє йому семіотизувати і де-суб'єктивізувати концепт часу [1].

Серед найвідоміших праць інших західноєвропейських вчених, які висвітлюють питання сутності часу як концепту, – розвідка Ж. Дельоза «Логіка смислу» [7]. Тут наголошується на «ризоматичності» (нелінійності) постчасу, що не має ні початку, ні кінця, а тільки «безстрижневу» середину, де домінує хаос. Ж. Дельоз зосереджує увагу на «двоїстій», «номадичній» інтерпретації часу періоду постмодерну, зокрема поділяє його на «еон» та «хронос» і надає часто протилежних властивостей. Разом з тим, науковець відмічає, що теперішнє, минуле і майбутнє – не є вимірами одного часу. Теперішнє, як каже Ж. Дельоз, заповнює час, а минуле і майбутнє є відносними. З огляду на цю тезу, минуле і майбутнє належать більш місткому теперішньому часу. У постмодерністському вимірі час не є циклічним.

Відтак виникає новітнє розуміння часу, який плине інакше. У цьому зв'язку треба згадати роботи соціолога і філософа О. Дугіна, у яких стверджується, що постмодерн, безсумнівно, осмислює час інакше, ніж в епоху модерна (де час сприймався лінійно). Цей час, за міркуванням науковця, є складним – гротескним, химерним, іронічним, зворотним, таким, що «підморгує». В ньому все повторюється, виникає відчуття «наркотичного фарсу», за визначенням дослідника (цитуювання, «постісторія», симулякр) [8].

Тож, резюмуємо, що у межах постмодерністського вчення концепт часу знаходить різнобічне осмислення. На нашу думку, час дотепер є доволі незвіданою частиною нашого буття. Навіть, проаналізувавши позиції різних філософів і культурологів (таких, як М. Хайдеггер, Ж. Дерріда, Ж. Дельоз, О. Дугін), можна побачити, що однієї спільної думки щодо проблематики часу не існує. Кожен мислитель трактує поняття часу по-своєму, в результаті чого дещо зникає конкретність. Час індивідуалізується та, здебільшого, сприймається як момент, ущільнюється, люди живуть у такому понятті як «зараз», а лінійність відходить у небуття. Характерним для постмодерну є явище темпоральності. Адже в цю епоху неможливо виявити минуле чи передбачити майбутнє, тому що в будь-якому разі ми матимемо справу із сучасним. Тобто, відбувається своєрідне поглинання теперішнім минулого і майбутнього, що ставить теперішнє на центральні позиції. Загалом для постмодерного суспільства характерне відчуття реальності, віртуальності й безчасся. Тому і до сьогодні час є своєрідною загадкою, яка ще чекає на свою відповідь.

Література

1. Люотар Ж. Ф. Ситуація постмодерну. *Філософська і соціологічна думка*. № 5–6, 1995. С. 15–38. URL: https://shron1.chtyvo.org.ua/Lyotard_Jean-Francois/Sytuatsia_postmodernu.pdf? (дата звернення: 30.09.2021).
2. Маркова Л.А. Філософія из хаоса. Ж. Делез и постмодернизм в науке, религии и философии. Москва: Канон+, 2004. 384 с. URL: <http://filosof.historic.ru/books/item/f00/s00/z0000704/index.shtml> (дата звернення: 30.09.2021)
3. Буруковська Н.В. Філософія доби постмодерна: еволюція проблематики. Вісник Академії адвокатури України. № 3, 2011. С. 5–10.
4. Хайдеггер М. Разговор на проселочной дороге : избр. статьи позднего периода творчества. Москва : Высш. шк., 1991. 192 с. URL: <https://djvu.online/file/2ZMZgjh8y2F7H> (дата звернення: 02.10.2021).
5. Хайдеггер М. Буття і час. Тьубінген, 1977. URL: <http://library.khpg.org/files/docs/1457966053.pdf> (дата звернення: 15.10.2021).
6. Гурко Е. Тексты деконструкции. Деррида Ж. *Differance* Томск : Водолей, 1999. 160 с.
7. Делез Ж. Логика смысла. Москва : Academia, 1995. 298 с.
8. Дугин А. Постфілософія. Три парадигмы в истории мысли. Москва : Евразийское движение. 744 с.

ЗМІСТ

Міжкультурний потенціал соціокультурної послуги: від теорії до практики. Культурні і креативні індустрії: міжнародний досвід та українські реалії. Управління в сфері культури і мистецтва

<i>Биркович Т., Кабанець О.</i> Управління сферою культури в умовах пандемії	3
<i>Рой Є.</i> Світоглядні аспекти формування культурно-естетичних універсалій в сучасній Японії	4
<i>Плюта О.</i> Аксіосфера систем клієнтського сервісу	10
<i>Тюска В., Юрчук О.</i> Теоретичні аспекти соціокультурної сфери як міжкультурний потенціал суспільства	11
<i>Шибєр О.</i> Художньо-естетичний вимір рекреаційно-дозвіллевих практик	12
<i>Цугорка О.</i> Питання ефективності мистецької освіти	14
<i>Могилевська Н.</i> Розвиток культурної політики та ініціатив Євросоюзу у другій половині ХХ на початку ХХІ століття	15
<i>Берест П.</i> Соціокультурний феномен туризму: культурологічний контекст	17
<i>Жаворонков М.</i> Ігровий процес «ілюзійнізму» в соціокультурному просторі України	18
<i>Кашуба В.</i> Експлуатація циркового продукту: пошук підходів	20
<i>Кириченко А.</i> Концертне шоу: сутність поняття та особливості побудови	21
<i>Кондрашова Н.</i> Креативна економіка як феномен постмодерної культури: тавтології, травми, парадокси	23
<i>Нагорний В.</i> Культурно-гуманітарне співробітництво України і США	24
<i>Полякова Т.</i> Механізми оптимізації співпраці мистецьких та юридичних вузів: культурологічний аспект	25
<i>Сендецький А.</i> Українсько-польська театральна діяльність початку ХХІ ст.: осмислення діалогу культур сусідів і стратегія його вивчення	26
<i>Чепелюк Ю.</i> Цифрова дипломатія як інструмент «м'якої сили»: переваги і ризики	28
<i>Шевелюк М.</i> Туристична галузь в умовах пандемії: виклики і можливості	30

Теорія та історія культури, інформаційні комунікації та технології. Історико-філософські студії. Експертна діяльність у галузі культури і мистецтва

<i>Личкова В.</i> Діалог культур у мистецтві українського та польського авангарду	31
<i>Денисюк Ж.</i> Ні-һіте-технології як засіб інформаційних впливів на суспільну свідомість	32
<i>Сівєрс В.</i> Універсальність статусу людськості та онтологічний характер зла	34
<i>Акімов Д.</i> Маркетинг образотворчого мистецтва: теоретичні основи	35
<i>Варивончик А.</i> Роль та значення українського народного малярства в ХХІ столітті	36
<i>Садовенко С.</i> Українські народні загадки як світоглядні аксіоматичні основи становлення культурної ідентичності	37
<i>Бугайова О.</i> Соціальна реклама як комунікативна технологія	39
<i>Конюкова І., Сидоровська Є.</i> Категорія ввічливості, її специфічний зміст у форматі інтернет-комунікацій	41
<i>Мищенко І.</i> Відбиття мистецького життя Буковини у часописах краю (1940-ві роки)	42
<i>Савчин Л.</i> Культурні традиції та культурна пам'ять в сучасних дослідженнях	44
<i>Совгіра Т.</i> Сакралізація виробничого процесу в культурі стародавньої Греції	45
<i>Рибаченко В.</i> Функції іміджу в інформаційних комунікаціях	46
<i>Карпенко О.</i> Новаторські прийоми композиції в сценографії Олександри Екстер	47
<i>Бугайов М.</i> Вебсайт і блог як комунікаційний ресурс	48
<i>Лимар Г.</i> Антропологічний феномен авангарду	50
<i>Лукашева Л.</i> Життя та творчість Миколи Синельникова: до проблеми формування творчої особистості	51
<i>Поночевна Г.</i> Поняття «преображення» у сучасному протестантизмі	53
<i>Тарасенко Ю.</i> Арт-туризм в контексті мистецтвознавчих практик	54
<i>Васильєва Є.</i> Образ «нової жінки» у китайській пресі на початку ХХ століття	56
<i>Ковальова В.</i> Категорія часу в філософсько-культурологічному вимірі постмодернізму	57

Інформаційна, бібліотечна та архівна справа в соціокультурних процесах сучасності

<i>Добровольська В.</i> Сучасні тенденції розвитку інформаційно-комунікаційного простору культури в Україні	60
<i>Григораш В.</i> Соціальні проекти як стратегічний напрям діяльності публічних бібліотек	63
<i>Івашкевич О.</i> «Нон-фікшн» у фокусі перспектив бібліотек	64
<i>Кривець М.</i> Медійна та інформаційна грамотність як глобальна проблема. Всесвітній тиждень медійної та інформаційної грамотності	65
<i>Побережна Т.</i> Трансформація публічних бібліотек в умовах децентралізації	67
<i>Ржечицька С.</i> Дистанційна форма навчання у мистецьких закладах вищої освіти	68
<i>Сахарова М.</i> Комунікаційні стратегії сучасних бібліотек	70
<i>Шагайденко Т.</i> Друкована й електронна бібліотекознавча періодика: умови функціонування	71

Сценічне та аудіовізуальне мистецтво: творчість і технології

<i>Вовкун В.</i> Режисер та художник-сценограф: аспекти співтворчості	72
<i>Донченко Н.</i> Режисерська творчість – авторська інтерпретація створення сценічної форми	73
<i>Крипчук М.</i> Специфіка режисерських технологій в соціальних комунікаціях	75
<i>Погребняк Г.</i> Режисерські засоби фільму «Так, балет»	76
<i>Нечаснко Т.</i> Принципи, методи, прийоми постановки мовного голосу артиста	78
<i>Соболевська С.</i> Семіотика п'єс Ігоря Костецького: культурологічний аспект	80
<i>Татаренко М.</i> Манера акторської гри як один із засобів творчого процесу у роботі виконавця над роллю	81
<i>Кратко Ю.</i> Перфоманс як специфічна форма мистецтва дії performance as a specific form of the art of action	83
<i>Бойко В.</i> Робото-система як складова режисерського прийому сучасного сценічного видовища	84
<i>Лавренюк С.</i> Продюсерська творчість у контексті європейського фільмовиробництва	85

Музичне мистецтво: традиції та сучасність

<i>Афоніна О.</i> Коди культури у мюзиклі Усеїна Бекірова «Шинель»	87
<i>Бобул І.</i> Емоційність як основна риса естетичного сприйняття естрадного мистецтва	88
<i>Зосім О.</i> Теоретичні питання дослідження естрадної музики	89
<i>Фурдичко А.</i> Стильові виміри творчості Артема Пивоварова	90
<i>Микуланинець Л.</i> Життєпис митця у експлікації культурного локусу	91
<i>Росул Т.</i> Стилїстика пісенної творчості Миколи Попенка (на прикладі збірки «Чарівний віночок»)	92
<i>Бакало Л.</i> Актуальні проблеми сучасної вітчизняної музично-педагогічної практики	93
<i>Пащикова С.</i> Вокально-хорове мистецтво та його роль у вихованні художньо-естетичної культури юних співаків ДМШ	95
<i>Валіуліна Р.</i> Теоретико-методологічні засади дослідження полілогу в камерно-інструментальній творчості сучасних композиторів України	98
<i>Грицюк І.</i> Спроба музикознавчого аналізу фестивалів сучасної музики на прикладі Contemporary music days in Vinnitsya 2019	99
<i>Залевська О.</i> Стильові риси літургійних творів Катерини Кучерявої	101
<i>Куцевол І.</i> Моделі музичного мислення у концепціях медитації та раги	103
<i>Лукава Д.</i> Патріотизм і ліричність у творчості композитора Нестора Нижанківського	104
<i>Михайлов О.</i> Віолончельний концерт у творчості одеських композиторів (на прикладі «Concertino grosso» для 2-х віолончелей та камерного оркестру Олександра Красотова)	105
<i>Муравицька С.</i> Сучасні вокальні практики у мюзиклі «Доріан Грей» Матяша Варконі	107
<i>Radalko V.</i> Musical interpretation of Taras Shevchenko`s poetry: retrospective and present	108
<i>Барановська Т.</i> Жіноча доля у вокальній творчості Чайковського (на прикладі романсу «Кабы знала я, кабы ведала»)	109
<i>Бондарчук Н.</i> Українська дитяча естрадна пісня ХХІ століття	110

<i>Григор'єва М.</i> Когнітивний простір романсу у музичній творчості	111
<i>Добровольський В.</i> «Зошит фаготиста» Володимира Рунчака в контексті сучасного фаготного виконавства	112
<i>Колот К.</i> Пісня «Je t'aime»	113
<i>Цапок Є.</i> Особливості виконання Гізелою Циполою романсу Юлія Мейтуса «Не жаль мені, що я тебе кохаю» із циклу «п'ять романсів» на слова Лесі Українки	114

Дизайн і реклама: культурно-мистецький вимір

<i>Бойко Х., Радомська В.</i> Арт-об'єкти в дизайні житлових інтер'єрів	116
<i>Сиваш І.</i> Народне мистецтво як чинник формування сучасного дизайнерського стилю в Україні	118
<i>Мазур Б.</i> Скульптура як відображення суспільної пам'яті народу	120
<i>Ясенєв О.</i> Картина у дизайні	121
<i>Приходько К.</i> Особливості дизайну інтер'єра українського коворкінг-центру: семіотична структура	122

Хореографічна культура сучасності: стан, проблеми, перспективи

<i>Бойко О.</i> Створення художнього образу в хореографічному мистецтві	124
<i>Герц І.</i> Знаковість, образність, символізм як основи мовної природи танцю	125
<i>Шалана С.</i> Ретроспектива техніки руху Марти Грехем: у фокусі культурної антропології	127
<i>Аксютіна В.</i> Мистецтвознавче дослідження балетів Юрія Шевченка: пошук джерел та їхнє опрацювання	131
<i>Гацелюк В.</i> Образно-смілова місія фонду Джорджа Баланчіна: історично-оціночний погляд	133
<i>Карпенко Д.</i> Хореографічна культура в системі художньої культури	134
<i>Федотова Н.</i> Філософія тілесності в танці контемпорарі	135
<i>Галевич Н.</i> Циганський фольклор в народно-сценічному танці	136
<i>Городова М.</i> Звичаї та обряди в хореографічному мистецтві Поділля	139
<i>Джус К.</i> Емоційний компонент як засіб художньої виразності в сучасній хореографії	141
<i>Діденко Н.</i> Рекреативна хореографія як новий формат соціальних танцювальних заходів	144
<i>Крупичко М.</i> Веснянки та гаївки в сучасному хореографічному мистецтві	145

Культурні та мистецькі практики в умовах гібридних викликів

<i>Копієвська О.</i> Проблеми культурної аномії крізь призму гібридних викликів	147
<i>Ведєнєєв Д.</i> Впровадження у навчальний процес НАКККіМ проблематики протидії гібридним загрозам у соціокультурній сфері	148
<i>Дячук В.</i> Події практики як інструмент опору гібридним впливам	150
<i>Reva T.</i> The cultural and artistic practices as the methods of cognitive formation on youth's political values	155
<i>Шевченко Н.</i> Роль культурного сектору у посиленні інформаційної безпеки України	156
<i>Геращенко М.</i> Соціальні кібератаки як форма маніпуляцій в умовах гібридних викликів	158
<i>Погребнюк Я.</i> Проєкт «eu4usociety», його вплив на розвиток культури громадської участі	159

Наукове видання

**КУЛЬТУРНІ ТА МИСТЕЦЬКІ СТУДІЇ ХХІ СТОЛІТТЯ:
НАУКОВО-ПРАКТИЧНЕ ПАРТНЕРСТВО**

Матеріали II Міжнародної
науково-практичної конференції

*Редактори: Ж. З. Денисюк, Л. М. Міненко
Верстка та макетування: Л. М. Міненко*

Підп. до друку 30.11.2020. Формат 60x84 ¹/₁₆.
Папір друк. апарат. Друк офсетний. Обл.-видав. арк..17,09
Умов. друк. арк. 15,03. Зам. . Тираж 100.

Видавець і виготовлювач
Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв
01015, м. Київ, вул. Лаврська, 9.
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єктів видавничої справи
ДК № 3953 від 12.01.2011.